

Nefesine Susuyorum

– Uhde · 26 Aralık 2011

NEFESİNE SUSUYORUM

Sonbaharın ilk yağmuru toprakla buluşuyordu dışarıda. Mis gibi toprak kokusu sarmıştı etrafı. Bense buğulu pencerenin önünde oturmuş yağın yağmuru izlerken bir taraftan da düşünüyorum; Kendimi yağmur sağanağına bıraksam beni sana getirir mi? Açsam tüm pencereleri ruhumun tozlu sayfalarını temizler mi? diye.

Yere düşen her yağmur tanesi sanki yüreğimdeki kor ateşin üzerine düşüyordu ve daha da körüklüyordu. Düşünüyorum; acaba bu ayrılık, bu hasret, bu yangın bir gün nihayet bulacak mı?

Yağmur altında düştüm yâre giden uzun ince bir yola, sulara bata çıka. Bir taraftan da Âşık Veysel'den bir türkü takılıydı dilimde; "Uzun ince bir yoldayım

Gidiyorum gündüz gece

Bilmiyorum ne haldayım

Gidiyorum gündüz gece, gündüz gece

Dünyaya geldiğim an' da

Yürürüm aynı zamanda

İki kapılı bir handa yürüyorum

Gündüz gece, gündüz gece" diye

Gökler de bulut pınarlarından taşmış besbelli, benim gibi ağlıyordu belli ki güneşe hasret.

Ah bu hasretler bu özlemler!

Bazen soruyorum kendime; Neyin, kimin aşkı... Aşk aşk diye düşmüşüz yollara, yemeden içmeden kesilmişiz. Hak ediyor mu bunu? Kızıyorum kendime; önce seni hak etsin diyorum...

Ahhhh şu yürek sızısı var ya... Önüne geçemiyorsun...

Hüzünle kan, can kardeş olmuşum. Hayat bana, ben hayata küsmüşüm. Kader bir senaryo yazıp elime tutuşturmuş, oyna demiş oynuyorum. Her gün "belki bu gün oyunun son perdesi" diyorum. Acıyan sol yanımın feryatlarında kayboluyorum.

Sessiz sessiz çığlıklar atıp susuyorum...

Nefesine susuyorum....!

10-10-2011
Nur UYGUN